

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Kéri- Dr. Hazai Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Kéri Marianna ügyvéd) által képviselt I. RENDŰ FELPERES NEVEN (I. RENDŰ FELPERES CÍME, Cg...., adószám: ...) I. rendű, és a II. RENDŰ FELPERES NEVE (II. RENDŰ FELPERES CÍME) II. rendű felpereseknek -, a Friedrichné dr. Nyolczas Amália ügyvéd (FÉL CÍME.) és a dr. Szabó Gyula ügyvéd (FÉL CÍME.) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME, Cg...., adószám: ...) alperes ellen ingó kiadása iránt indított perében az Egri Törvényszék 2017. május 10. napján meghozott 11.G.20.064/2015/65. számú ítélete ellen a felperesek részéről 66. sorszámon előterjesztett fellebbezés alapján indult másodfokú eljárásban meghozta - és a 2017. szeptember 28. napján megtartott nyilvános határozathirdetésen kihirdette - a következő

í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 1 270 000 (Egymillió-kettőszázhetvenezer) Ft, míg a II. rendű felperest, hogy 127 000 (Egyszázhuszonhétezer) Ft másodfokú perköltséget fizessenek meg az alperesnek 15 napon belül.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a 65. sorszámon meghozott ítéletével a felperesek keresetét elutasította és az I. rendű felperest 2 603 500 Ft, a II. rendű felperest pedig 269 300 Ft perköltségnek az alperes javára történő megfizetésére kötelezte.

Az ítéletben megállapított, releváns tényállás szerint 2013. augusztus 23-án a II. rendű felperes mint vevő, és az **KFT1.** (a továbbiakban: **KFT1.**) mint eladó között írásba foglalt szállítási szerződés (a továbbiakban: I. számú szállítási szerződés) jött létre 1185 tonna, 2013. évi malmi búza értékesítésére a szerződésben részletesen meghatározott feltételek mellett.

Az I. számú szállítási szerződés mellékletét képezte a II. rendű felperes és az **KFT1.** által 2013. augusztus 23-án aláírt nyilatkozat, amelyben rögzítésre került, hogy az **KFT1.** az I. számú szállítási szerződésben megjelölt árumennyiség tulajdonjogát ezen a napon a II. rendű felperesre ruházza át, amennyiben az áru ellenértéke 100%-ban az eladó számláján azonosíthatóan megjelent.

Az okirat tartalmazta továbbá az **KFT1.** nyilatkozatát arra vonatkozóan, hogy az árut **TELEPÜLÉS**en, a **TÁROLÓ**ban idegen készletként tároltatja, ahol a II. rendű felperes a tárolás körülményeit bármikor ellenőrizheti, onnan az árut - minden további engedély nélkül - bármikor elszállíthatja.

A **TÁROLÓ**T üzemeltető **KFT2.** pedig 2013. augusztus 23-i keltezéssel tárolási nyilatkozatot állított ki, amelyben kijelentette, hogy a II. rendű felperes részére a mellékelt nyilvántartásban szereplő árukat a **TELEPÜLÉS**i telephelyen kezeli, illetve őrzi, azt a tulajdonos rendelkezése alapján szolgáltatja ki. Az ezen okirathoz mellékelt tárolási nyilatkozat szerint 2013. augusztus 23-án a **TÁROLÓ**ban az I. rendű felperes készlete 780 tonna liszt és 620 tonna takarmány, a II. rendű felperes készlete pedig 1184,6 tonna búza volt.

A II. rendű felperes az I. számú szállítási szerződésben megjelölt áru ellenértékét (49 753 200 Ft-ot) az **KFT1.** számlájára 2013. augusztus 27-én átutalta.

2013. szeptember 20-i keltezéssel az I. rendű felperes mint vevő és az **KFT1.** mint eladó között ugyancsak szállítási szerződés (a továbbiakban: II. számú szállítási szerződés) jött létre 1595 tonna, 2013. évi malmi búza értékesítésére a szerződésben meghatározott feltételek mellett.

A II. számú szállítási szerződésnek ugyancsak mellékletét képezte egy, a vevő és a szállító által is aláírt nyilatkozat, amelyben a szállító **KFT1.** kijelentette, hogy „a 2013. október 18-i, 13-0108 szállítási szerződés szerinti” 1595 tonna malmi búza tulajdonjogát a mai napon az I. rendű felperesre ruházza át, amennyiben az áru ellenértéke 100%-ban az eladó számláján azonosíthatóan megjelent.

A nyilatkozatban az áru tárolásának helyére vonatkozó rész nem került kitöltésre, egyebekben pedig a nyilatkozat tartalma megegyezett az I. számú szállítási szerződés mellékletét képező nyilatkozat tartalmával.

Az **KFT1.** 2013. szeptember 23-a és 2013. október 7-e között összesen 67 000 500 Ft-ról állított ki számlákat az I. rendű felperes felé, amely számlák ellenértékéből az I. rendű felperes 2013. október 7-én 31 143 720 Ft-ot az **KFT1.**-nek átutalt. A 2013. október 30-án keltezett kompenzációs levelében pedig az I. rendű felperes arról tájékoztatta az **KFT1.**-t, hogy a még ki nem egyenlített számlákat a levélben megjelölt saját számláinak az összevezetésével kompenzálta. A kompenzációt az **KFT1.** elfogadta.

2013. szeptember 10-én az I. rendű felperes mint vevő az **KFT3.**-vel mint szállítóval kötött szállítási szerződést (a továbbiakban: III. számú szállítási szerződés) 250 tonna, 2013. évi malmi búza értékesítésére az abban meghatározott feltételek mellett.

Az **KFT3.** a 250 tonna búzát 2013. szeptember 13-a és 2013. szeptember 19-e között a **TELEPÜLÉSi TÁROLÓ**ba beszállította, az általa az áru ellenértékéről kiállított, 11 000 000 Ft összegű számlát pedig az I. rendű felperes 2013. szeptember 26-án kiegyenlítette.

2013. szeptember 24-én az **KFT1.** mint vevő szállítási szerződést kötött a II. rendű felperessel mint szállítóval (IV. számú szállítási szerződés) 785 tonna, 2013. évi malmi búza értékesítésére. E szerződéshez kapcsolódóan a II. rendű felperes 2013. szeptember 26-án 35 375 400 Ft összegű számlát állított ki az **KFT1.** felé, amely számla nem került kiegyenlítésre.

2013. szeptember 18-i keltezéssel az alperes mint eladó és az **KFT1.** mint vevő között írásba foglalt adásvételi szerződés (a továbbiakban: Adásvételi szerződés) jött létre cca. 2100 tonna, 2013. évi magyar étkezési búza értékesítésére, **TELEPÜLÉS TÁROLÓ** teljesítési hely megjelölésével.

A szerződés megkötésére akként került sor, hogy az írásba foglalt szerződést az alperes először e-mailen küldte meg az **KFT1.**-nek, aki azt a törvényes képviselője, **G.N.** által aláírtan 2013. szeptember 23-án, ugyancsak e-mailben visszaküldte az alperesnek. Az így megkötött adásvételi szerződésben tulajdonjog fenntartására vonatkozó kikötés nem szerepelt.

Utóbb az adásvételi szerződést az **KFT1.** képviselőjében eljárva **L.A.** személyesen is aláírta, azonban ő a cégnyilvántartás adatai szerint nem volt bejegyzett képviselője az **KFT1.**-nek. Ezt észlve az alperes 2013. október 30-án az adásvételi szerződést az **KFT1.** ügyvezetőjével, **G.N.**ral személyesen is aláíratatta, azonban ezt megelőzően a szerződés eredeti szövegébe beleírta, hogy „az eladó az áru tulajdonjogát a vételár kifizetéséig fenntartja”.

Az **KFT1.**-vel megkötött adásvételi szerződés teljesítése érdekében az alperes 2013. szeptember 20-án adásvételi szerződéseket kötött a zagyvaszántói **KFT4.**, valamint **CS.B.** és **M.Jné** eladókkal, amely szerződések alapján az eladók 2013. szeptember 24-e és szeptember 28-a között összesen 2123,93 tonna búzát szállítottak be a **TELEPÜLÉSi TÁROLÓ**ba.

A beszállítást tanúsító szállítóleveleken minden esetben „**KFT4. TELEPÜLÉS2**”, kiegészítésként pedig „**ALPERES NEVE**” megjelölések szerepeltek.

A beszállított búza mennyiségéről a **TÁROLÓT** üzemeltető **KFT2.** folyamatosan, e-mailben tájékoztatta az **KFT1.** ügyvezetőjét, **G.N.t**, aki ezeket az e-maileket, valamint a mérlegjegyek egy részét tovább küldte a felpereseknek.

2013. szeptember 30-án a **KFT2.** silórajzot adott át a felperesek képviselőinek, amelyen - egyebek mellett - a 11. cellában 300,58 tonna, a 8. cellában 832,56 tonna, a 9. cellában pedig 764,51 tonna búza került feltüntetésre „**TELEPÜLÉS2 (CS.J.)**” felirattal, míg a 8. és 9. cellákon „zárolt” felirat is szerepelt.

2013. október 7-e és október 30-a között további 15 silórajz került a felperesek alkalmazásában álló **H.Z.** részére átadásra, amelyeken minden esetben a 11. cellában 646,66 tonna, a 8. cellában 832,56 tonna, a 9. cellában pedig 764,51 tonna került feltüntetésre „**TELEPÜLÉS2**” és „zárolt” feliratokkal.

Az I. rendű felperes 2013. szeptember 30-án kezdeményezte a **ZRT1.-nél** a **TÁROLÓ**ban lévő árukészlete közraktárra vételét. A közraktári szerződés megkötésére végül nem került sor, azonban az I. rendű felperes megbízása alapján a **ZRT1.** 2013. október 4-én a **TÁROLÓ** 8., 9. és 11. silótornyaira kamera és jelzőrendszert épített ki.

Az I. rendű felperes megbízása alapján a **KFT5.** 2013. október 15-én a **TÁROLÓ** 8-as 9-es és 11-es celláiban tárolt búza raktári vizsgálatát és laboratóriumi analízisét is elvégezte, és annak eredményéről 2013. október 17-én minőség ellenőrzési bizonylatot állított ki.

Az **KFT1.** a közte és az alperes között létrejött Adásvételi szerződésben meghatározott vételárból csupán 1 000 000 Ft-ot fizetett meg az alperesnek.

Erre tekintettel az érintettek 2013. október 30-án megbeszélést tartottak, amelynek során abban állapodtak meg, hogy a 2013. november 15-ig átutalt összeg ellentételezésül szolgáló búza mennyiséget az alperes az **KFT1.** rendelkezésére bocsátja, az ezen időpontig ki nem fizetett áru tekintetében pedig a felek az Adásvételi szerződést közös megegyezéssel felbontják.

A megállapodásról készült „Adásvételi szerződés felbontása” megnevezésű okiratot az alperesen és az **KFT1.-n** kívül a **KFT2.** mint bértároló és az **KFT4.** mint „az áru tulajdonosa” is aláírta.

Ugyanezen a napon az alperes és az **KFT1.** képviselői egy „Szerződésmódosítás” megnevezésű okiratot is aláírtak, amelyben az általuk megkötött eredeti Adásvételi szerződésben szereplő 2100 tonna árumennyiséget 600 tonnára módosították azzal, hogy egyebekben az adásvételi szerződés feltételei érvényesek.

Az alperes 2013. október 30-án egy írásbeli értesítést is átadott a **KFT2.** részére, amelyben rögzítették, hogy az **KFT4.** 2123,93 tonna búzát szállított be a **TÁROLÓ**ba, amelyet a 8-as, 9-es és 11-es cellákban tárolnak.

Az értesítés tartalmazta továbbá, hogy a 2013. október 30-án létrejött megállapodás értelmében a betárolt árumennyiségből 1523,93 tonna az **KFT4.** tulajdona, míg 600 tonna értékesítésre került az **KFT1.-nek** 2013. november 15-i fizetési határidővel azzal, hogy a búza tulajdonjoga a kifizetéssel arányosan száll át a vevőre.

Az okiratban az alperes felhívta a tároló figyelmét, hogy a búza kitárolása csak az ő írásos engedélye alapján lehetséges.

A fenti tartalmú értesítést az alperes mellett az **KFT4.** és a **KFT2.** is cégszerűen aláírta.

Az alperes képviselőjében **DR. T.J.** 2013. október 31-én feljelentést tett a **H.i Rendőrkapitányságon** ismeretlen tettes ellen arra hivatkozással, hogy a **TÁROLÓ** 8-as, 9-es és 11-es celláiban tárolt, az alperes tulajdonát képező búzát ismeretlen személy őrizteti és azt nem adja ki az alperesnek.

A feljelentés alapján megindult nyomozás során a nyomozóhatóság 2013. október 31-én a **TÁROLÓ** 8-as, 9-es és 11-es celláiban található, összesen 2243,73 tonna búzát, valamint a 2013. október 30. napi silórajzot lefoglalta.

A Balassagyarmati Járási Ügyészség a 2014. február 27-én meghozott határozatával a gabona lefoglalását megszüntette és azt az alperes részére rendelte kiadni. A döntését azzal indokolta, hogy a nyomozás során beszerzett adatokból megállapíthatóan a bűnjelként lefoglalt gabona az alperes tulajdonát képezi.

A felperesek az ügyészség határozata ellen panaszt, illetve felülbírálati indítványt terjesztettek elő, amelyeket az arra illetékes hatóságok jogerősen elutasítottak.

A jogerős ügyészségi határozat alapján az alperes 2014. április 2-án megkezdte a lefoglalt búza kitárolását, amelynek során összesen 1822,58 tonna búzát szállított el a **TÁROLÓ**ból. Az ezen felüli mennyiség kiadását a **KFT2.** az alperessel szemben fennálló tárolási költség követelésére hivatkozással megtagadta.

Az alperes a **TÁROLÓ**ból elszállított 1820 tonna búzát 2014. április 11-én a **KFT6.** részére értékesítette.

Az elsőfokú bíróság tényállásként állapította meg továbbá, hogy az **KFT1.**-vel szemben 2014. október 13-i kezdő időponttal felszámolási eljárás indult, továbbá, hogy a **KFT2.** szintén felszámolás alá került, amely eljárásban az alperes 13 636 088 Ft összegű hitelezői igényt jelentett be.

A felperesek a keresetükben elsődlegesen arra kérték kötelezni az alperest, hogy adjon ki az I. rendű felperesnek 1845,25 tonna, a II. rendű felperesnek pedig 398,48 tonna, a keresetben megjelölt minőségű étkezési búzát.

Abban az esetben pedig, ha ez a mennyiségű búza már nem áll az alperes rendelkezésére, azt kérték, hogy a bíróság kötelezze az alperest, hogy fizessen meg az I. rendű felperesnek 78 000 500 Ft, a II. rendű felperesnek pedig 16 736 160 Ft tőkét és ezen összegeknek 2014. április 9. napjától járó „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (rég. Ptk.) 301/A. §-a szerint késedelmi kamatát.

A kereseti kérelmük indokaként arra hivatkoztak, hogy a nyomozati eljárás során lefoglalt és az alperesnek kiadni rendelt gabona az ő tulajdonukat képezte, mivel azt az **KFT1.**-től és az **KFT3.**-től jóhiszeműen, kereskedelmi forgalomban vásárolták, az áru ellenértékét pedig hiánytalanul megfizették.

Az alperes a felperesek keresetének elutasítását kérte.

Előadta, hogy a büntetőeljárás során lefoglalt gabona az általa az **KFT1.**-nek tulajdonjog-fenntartással értékesített, a **TÁROLÓ**ban elkülönítetten tárolt gabona volt, amely áru a lefoglalás időpontjában az ő tulajdonát képezte, mivel annak ellenértékét a vevő nem fizette meg, és erre tekintettel az adásvételi szerződés felbontásra került.

Állította továbbá, hogy a felperesek által az **KFT1.**-vel megkötött szállítási szerződések már készleten lévő árumennyiségre, tehát nem az általa az **KFT1.**-nek értékesített gabonára vonatkoztak, továbbá, hogy a felperesek az árut ténylegesen nem vették birtokba.

Hivatkozott arra is, hogy a felperesek és az **KFT1.** között létrejött szerződések színleltek.

Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetét megalapozatlannak találta.

Mindenekelőtt rámutatott, hogy a felpereseknek - az általuk tett tényállításokra tekintettel - a perben azt kellett (volna) bizonyítaniuk, hogy a **TÁROLÓ** 8-as, 9-es és 11-es celláiban, az általuk a keresetlevélhez mellékelt szerződésekkel megvásárolt, a kizárólagos tulajdonukat képező árumennyiséget tárolták. Amennyiben pedig ezekben a cellákban az alperes által vásárolt árut

tárolták, úgy a felpereseknek azt kellett (volna) bizonyítaniuk, hogy ennek az árumennyiségnek még a lefoglalás előtt megszerezték a tulajdonjogát.

A felperesek állítása szerint azt, hogy a lefoglalt gabona az ő tulajdonukat képezte, mindenekelőtt a tárolást végző malom üzemeltetőjének nyilatkozatai, illetőleg az általa tanúsított magatartás támasztotta alá.

Azonban az elsőfokú bíróság a felpereseknek ezt az állítását nem fogadta el.

A **KFT2.** vezetőinek és alkalmazottainak a nyomozati eljárás során tett tanúvallomásai alapján megállapította, hogy ők a felperesi társaságokat csak hallomásból ismerték, velük szerződéses kapcsolatban nem álltak és nem tudtak arról, hogy a **TÁROLÓ**ban a felperesek részére van-e búza betárolva.

Elmondásuk szerint a foglálás időpontjában a malom 8-as, 9-es és 11-es celláiban lévő gabonát az **KFT1.** részére tárolták, az ő tulajdonaként kezelték.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint nem cáfolta ezt az sem, hogy a távfelügyeleti rendszer kiépítésére és a minőségvizsgálat elvégzésére az I. rendű felperes megbízásából került sor, mivel a tanúvallomásokból megállapíthatóan arról a malom üzemeltetője is tudott, hogy a felperesek az **KFT1.** üzleti partnerei.

Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság nem találta kétséget kizáróan bizonyítottnak, hogy a foglálás időpontjában a **TÁROLÓ** 8-as, 9-es és 11-es celláiban a felperesek tulajdonát képező gabona volt elhelyezve.

A nyomozás során kihallgatott **M.I., J.CS., L.A.,** valamint a perben is kihallgatott **G.N.** tanúk vallomásai, valamint a peres iratokhoz csatolt silórajzok és mérlegjegyek alapján az elsőfokú bíróság ugyanakkor tényként állapította meg, hogy a foglálás időpontjában a **TÁROLÓ** 8-as, 9-es és 11-es celláiban az alperes által az **KFT1.** részére értékesített gabonát tárolták.

Az ítéletben részletesen kifejtett indokok alapján ugyanakkor az elsőfokú bíróság nem találta megalapozottnak az alperesnek azt az állítását, amely szerint az általa a **TÁROLÓ**ba beszállított gabonát a tulajdonjoga fenntartása mellett értékesítette az **KFT1.** részére.

Erre tekintettel pedig megállapította, hogy az adásvételi szerződés megkötésével és az abban meghatározott mennyiségű búzának a **TÁROLÓ**ba történt beszállításával az **KFT1.** tulajdonjogot szerzett a szerződésben szereplő árumennyiségen, ezáltal pedig azt tulajdonosként értékesíthette a felperesek részére.

Az elsőfokú bíróság a továbbiakban azt vizsgálta, hogy a felperesek által a keresetlevélhez mellékelt szállítási szerződések az alperes által az **KFT1.**-nek eladott árumennyiségre vonatkoztak-e.

Ezzel összefüggésben pedig azt állapította meg, hogy a 2013. augusztus 23-án megkötött I. számú szállítási szerződés már készleten lévő árura vonatkozott, ami nem lehetett az alperes által az **KFT1.**-nek értékesített gabona, mivel annak a **TÁROLÓ**ba történő beszállítására csak később, 2013. szeptember 24-e és szeptember 28-a között került sor.

A 2013. szeptember 20-ára keltezett II. számú szállítási szerződéssel összefüggésben az elsőfokú bíróság elfogadta az alperesnek azt a hivatkozását, hogy a szerződés megkötésére ténylegesen nem 2013. szeptember 20-án, hanem egy későbbi időpontban került sor, amit elsődlegesen az bizonyított, hogy a szerződés mellékletét képező nyilatkozatban a szerződő felek a II. számú szállítási szerződésre mint 2013. október 18-án megkötött szerződésre hivatkoztak.

Önmagában ez a tény azonban még nem zárta ki annak lehetőségét, hogy az **KFT1.** az alperestől megvásárolt búzát e szerződéssel a felpereseknek értékesítse.

Az **KFT1.** képviselőjében eljáró **L.A.**nak, valamint az **KFT1.** ügyvezetőjének **G.N.**nak a nyomozás során, illetve a jelen perben tett tanúvallomása alapján azonban az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes által a **TÁROLÓ**ba beszállított 2100 tonna búza elkülönítetten volt tárolva, ezáltal kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy az **KFT1.** az alperes által beszállított búzát értékesítette a felperesek részére.

Ezzel összefüggésben utalt arra, hogy a felperes képviselőinek nyilatkozata ebben a körben ellentmondásos volt, illetőleg a nyomozati és a peres eljárásban egymásnak ellentmondó nyilatkozatot is tettek.

Rámutatott arra is, hogy a felperesek részére megküldött mérlegjegyek önmagukban nem bizonyították, hogy részükre az alperes által beszállított gabona került értékesítésre.

Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint nem bizonyította a felperesek állítását a nyomozati eljárás során beszerzett **B.Gné** által készített szakértői vélemény sem, mivel abban csupán az került megállapításra, hogy az **KFT1.**-nek a felperesekkel kötött szerződése teljesítése érdekében az alperestől vásárolt gabonát is be kellett vonnia, azonban a szakértői vélemény nem tartalmazta, hogy az **KFT1.** által végzett értékesítések közül az alperestől vásárolt búzából mekkora mennyiség felhasználása volt esetlegesen szükséges. Mindemellett a szakértői vélemény megállapította azt is, hogy az **KFT1.** számlái sorszám szerint nem folyamatosan követik egymást, így előfordulhatott, hogy kimaradtak számlák a könyvelésből.

A felperesek tulajdonszerzésével összefüggésben az elsőfokú bíróság rámutatott arra is, hogy a tulajdonjog átszállásának sem a régi Ptk. 379. §-ának (1) bekezdése alapján, sem a régi Ptk. 118. §-ának (1) bekezdése alapján nem feltétele a vételár hiánytalan megfizetése, amelyre tekintettel az elsőfokú bíróság szükségtelennek találta a II. számú szállítási szerződéssel kapcsolatos kompenzáció tekintetében a tényállás további tisztázását.

Megállapította ugyanakkor, hogy a régi Ptk. 117. §-ának (2) bekezdése szerint a tulajdonjog megszerzéséhez az átruházásra irányuló szerződésen vagy más jogcímen felül a dolog átadása is szükséges.

Mivel az alperes vitatta, hogy a felperesek a szállítási szerződésekben szereplő árumennyiséget ténylegesen birtokba vették, az elsőfokú bíróság vizsgálta, hogy a birtokba vételre sor került-e, ezáltal pedig a tulajdonjog megszerzésének ez a feltétele fennállt-e.

Az I. számú szállítási szerződés tekintetében az ahhoz tartozó tárolási nyilatkozat alapján az elsőfokú bíróság bizonyítottan fogadta el a felpereseknek azt az állítását, hogy a szerződésben szereplő búzamennyiséget birtokba vették.

A II. számú szállítási szerződés tekintetében azonban ilyen tárolási nyilatkozat nem állt rendelkezésre, a **KFT2.** képviselőinek és alkalmazottainak a tanúvallomásai alapján pedig azt lehetett megállapítani, hogy az alperes által beszállított búzát a malomban az **KFT1.** készleteként kezelték és tartották nyilván.

Mindezekből pedig az elsőfokú bíróság azt a jogi következtetést vonta le, hogy a II. számú szállítási szerződés tekintetében a felperesek azt sem bizonyították, hogy az abban szereplő gabona mennyiséget ténylegesen birtokba vették, amely ugyancsak akadályát képezte a tulajdonszerzésüknek.

Az elsőfokú bíróság az ítéletében megállapította továbbá, hogy a perben beszerzett adatok szerint a lefoglalás időpontjában a 8-as, 9-es és 11-es számú cellákban nagyobb mennyiségű búza volt betárolva, mint amennyit az alperes ténylegesen beszállított.

A nem vitás tényállás szerint azonban az alperes a lefoglalás megszüntetését követően csupán 1822 tonna búzát tudott kiszállítani a malomból, az ezen felüli mennyiség részére történő kiadását pedig a **KFT2.** megtagadta.

Ezért az elsőfokú bíróság a régi Ptk. 193. §-ának (1) bekezdésére hivatkozással megállapította, hogy az alperes a részére ténylegesen ki nem adott árumennyiséggel nem felel a felperesek felé, akik az ezzel kapcsolatos igényüket közvetlenül a **KFT2.**-vel szemben érvényesíthetik.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperesek nyújtottak be fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb

határozat hozatalára utasítását, másodlagosan pedig az elsőfokú ítéletnek a keresetükben foglaltak szerinti megváltoztatását kérték.

A fellebbezésük indokolásában arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság megsértette „A polgári perrendtartásról” szóló 1952. évi III. törvény (Pp.) 3. §-ának (1) és (2) bekezdéseiben rögzített kérelemhez kötöttség elvét azzal, hogy az ítélete indokolásában erre irányuló alperesi viszontkereset hiányában tett, az alperes tulajdonjogának fennállására vonatkozó megállapításokat.

A felperesek véleménye szerint megsértette az elsőfokú bíróság a Pp. 3. §-ának (3) bekezdésében rögzített tárgyalási elvet és a közvetlenség elvét is azzal, hogy az általuk a peres eljárás során szolgáltatott bizonyítékokkal szemben a nyomozati eljárás során tett tanúvallomásoknak tulajdonított nagyobb jelentőséget, az ítéletét lényegében azokra alapította.

Ezzel összefüggésben rámutattak arra is, hogy a nyomozati eljárás során kihallgatott tanúk közül **L.A.** és **M.I.** a peres eljárás során már nem voltak felkutathatók, őket az elsőfokú bíróság nem tudta tanúként kihallgatni. Ennek következtében ezekhez a tanúkhöz már nem tudtak kérdéseket intézni, ezáltal pedig a tanúvallomásaik és a perben rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok közötti ellentmondások feloldására nem volt lehetőség.

A felperesek megítélése szerint az elsőfokú bíróság egyébként is túlzott bizonyító erőt tulajdonított a nyomozati eljárás során - tehát nem előtte - tett tanúvallomásoknak és nem észlelte azoknak az egyéb bizonyítékokkal való ellentmondásosságát.

Hivatkoztak arra is, hogy a nyomozás során kihallgatott tanúk közül **L.A.** nemcsak a **TÁROLÓ**mal, hanem az **KFT1.**-vel is jogviszonyban állt, erre tekintettel pedig nyilvánvaló érdeke fűződött ahhoz, hogy a nyomozó hatóság kinek a tulajdonaként kezeli a malomban lefoglalt búzát.

Előadták továbbá, hogy **J.CS.**, **P.K.**, valamint **M.I.** a **TÁROLÓ** alkalmazottai voltak, ezáltal pedig érdekükben állt minden érintett felé azt a nyilatkozatot tenni, hogy az ő gabonájuk rendben be van tárolva a malomba. Mindemellett a nyomozati eljárás **M.I.-vel** szemben is folyt, akinek ezáltal nyilvánvalóan érdeke fűződött ahhoz, hogy a büntetőeljárásban az alperes, illetve az **KFT1.** számára kedvező nyilatkozatot tegyen.

A felperesek állítása szerint ezeket a tanúvallomásokkal kapcsolatos aggályukat az elsőfokú eljárásban a közvetlenség és a tárgyalási elv megsértése következtében nem állt módjukban kifejteni.

Előadták továbbá, hogy az elsőfokú eljárás során csatolták az iratokhoz a részükre megküldött silórajzokat, a **KFT6.** által végzett minőségellenőrzésről készült bizonylatot, valamint az ezzel kapcsolatosan végzett helyszíni ellenőrzésről készült jegyzőkönyvet, továbbá a **KFT7.**-vel kötött szolgáltatási szerződésüket. Az elsőfokú bíróság azonban mindezen okirati bizonyítékokkal szemben, érthetetlen módon nagyobb bizonyító erőt tulajdonított a nyomozati eljárás során beszerzett tanúvallomásoknak. Mindezek következtében pedig - véleményük szerint - az elsőfokú bíróság a tényállást helytelenül és hiányosan állapította meg, továbbá a rendelkezésére álló bizonyítékok helytelen értékelése alapján, tévesen állapította meg, hogy az alperes által a malomba beszállított búza külön silókba került elhelyezésre.

Ezzel összefüggésben utaltak arra, hogy a perben nem vitás, hogy a foglalással érintett 8-as, 9-es és 11-es cellákban nagyobb mennyiségű gabona (2243 tonna) került elhelyezésre mint amennyit az alperes beszállított (2123,93 tonna).

E többlettel összefüggésben az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az alperes által beszállított búzához más, ismeretlen eredetű és tulajdonú búza is keveredhetett, amely megállapítás ellentétes azzal a másik ítéleti megállapítással, amely szerint az alperes búzája elkülönítve volt tárolva.

Ez utóbbi megállapítását az elsőfokú bíróság azokra a silórajzokra alapította, amelyek hitelességét az ítélete indokolásában maga is kétségessé tette.

Utaltak arra is, hogy az első silórajz 2013. szeptember 30-án készült, az alperesi beszállítás pedig szeptember 24-étől kezdődött, a köztes időszakban pedig kitérő is történhetett a malomból, amellyel összefüggésben az elsőfokú bíróság a tényállást nem tárta fel.

Sérelmezték a felperesek a fellebbezésükben, hogy az elsőfokú bíróság ugyan tényállásként állapította meg, hogy az alperes és az **KFT1.** között létrejött Adásvételi szerződésbe utólag került beírásra a tulajdonjog fenntartására vonatkozó rendelkezés, ennek valódi okát és célját azonban elmulasztotta feltárni.

Hivatkoztak a felperesek a fellebbezésükben arra is, hogy az elsőfokú bíróság **N.F.** és **B.CS.** nyomozati eljárás során tett tanúvallomását nem megfelelően értékelte, mivel a tanúk a nyomozati eljárásban tett nyilatkozataikat a jelen perben történt meghallgatásuk során pontosították, illetve részben módosították.

A felperesek véleménye szerint tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság azt is, hogy a 2013. szeptember 20-án keletkezett II. számú szállítási szerződés nem az azon feltüntetett időpontban került megkötésre. Ezzel összefüggésben hivatkoztak az általuk F/2/A. alatt csatolt tárolási nyilatkozatra, az F/2/B. alatt csatolt számlákra, valamint az F/2/C. alatt csatolt banki átutalási bizonylatra, valamint az F/12. és F/16. alatt csatolt e-mail üzenetekre, amelyek - állításuk szerint - azt támasztják alá, hogy a II. számú szállítási szerződés az okiraton feltüntetett időpontban került aláírásra.

G.N. tanúvallomásával összefüggésben a felperesek előadták, hogy annak értékelése során az elsőfokú bíróság nem volt figyelemmel arra, hogy a tanúnak mint az **KFT1.** ügyvezetőjének nyilvánvaló érdeke fűződött ahhoz, hogy a büntetőeljárás során tagadja, hogy az alperes által beszállított búza került értékesítésre a felperesek részére.

Álláspontjuk szerint ebben a körben helytelenül értékelte az elsőfokú bíróság a **B.Gné** igazságügyi szakértő által a nyomozati eljárás során készített szakértői véleményt is, amely - álláspontjuk szerint - alátámasztotta azt az állításukat, hogy ők az alperes által beszállított búzát vásárolták meg az **KFT1.**-től.

A birtokbavétellel összefüggésben a felperesek arra hivatkoztak, hogy az elsőfokú bíróság ítélete etekintetben ellentmondó megállapításokat tartalmaz, hiszen egyrészt abban a bíróság megállapítja, hogy a felperesek a szerződésben szereplő teljes mennyiség tekintetében tulajdonosként és birtokosként viselkedtek, ugyanakkor az ítélet azt is tartalmazza, hogy a felperesek az eljárás során nem bizonyították, hogy a II. számú szállítási szerződésben szereplő árumennyiséget ténylegesen birtokba vették.

Sérelmezték a felperesek a fellebbezésükben az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, amely szerint az alperes egyébként is csak a részére ténylegesen kiadott árumennyiség tekintetében felelne a felperesek irányába.

Állították, hogy a kereseti kérelmük szempontjából nincs annak jelentősége, hogy az alperes a részére kiadni rendelt teljes árumennyiséget elszállította-e vagy sem, mivel a kiadást elrendelő határozat alapján az alperes rendelkezési joga a lefoglalt teljes mennyiség vonatkozásában megnyílt. Erre tekintettel pedig nincs jelentősége annak, hogy az alperes miért nincs a részére kiadni rendelt teljes árumennyiség birtokában.

Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását és a felperesek másodfokú perköltség fizetésére kötelezését kérte.

Előadta, hogy a felpereseknek a perben - ahogyan azt az elsőfokú bíróság megállapította - vagy azt kellett volna bizonyítania, hogy a lefoglalás időpontjában a **TÁROLÓ** 8-as, 9-es és 11-es celláiban

az ő kizárólagos tulajdonukat képező, elkülönítetten kezelt árut tárolták, vagy pedig - amennyiben a megjelölt cellákban az általa beszállított árut kezelték elkülönítetten - azt, hogy a beszállított búza a részükre értékesítésre került, ezáltal azon tulajdont szereztek.

Az alperes véleménye szerint az elsőfokú bíróság érdemben helyesen állapította meg, hogy a felperesek a fenti körülmények egyikét sem tudták kétséget kizáróan bizonyítani.

Az első bizonyítandó körülmény tekintetében utaltak arra, hogy olyan, 2013. szeptember 30-a előtti silórajzok nem álltak rendelkezésre, amelyek igazolnák, hogy felperesek búzája már azt megelőzően a raktárban volt, hogy az alperes a saját búzája beszállítását 2013. szeptember 24-án megkezdte volna.

A 2013. szeptember 30-a utáni silórajzokon szereplő „**TELEPÜLÉS2**” megjelölés ugyanakkor egyértelműen azt bizonyította, hogy az így megjelölt cellákban az alperes által beszállított búza található.

A második bizonyítandó körülmény tekintetében az alperes utalt arra, hogy az I. számú szállítási szerződéshez kapcsolódó tárolási nyilatkozat szerint az áru már 2013. augusztus 23-án a **TÁROLÓ**ban volt, ezért ez a szerződés nem vonatkozhatott az alperes által 2013. szeptember 24-a és 30-a között beszállított árumennyiségre.

A II. számú szállítási szerződés mellékletét képező nyilatkozatban a tárolás helye ugyan nem került megjelölésre, azonban az a tény, hogy a nyilatkozat 2013. szeptember 20-án került kiállításra, szintén azt bizonyítja, hogy az abban szereplő áru nem lehet azonos az alperes által 2013. szeptember 24-a és szeptember 28-a között beszállított árumennyiséggel.

Mindemellett a II. számú szállítási szerződés mellékletét képező nyilatkozat fejlécében 2013. október 18-i dátum szerepel, amelyből az elsőfokú bíróság helyesen vonta le azt a következtetést, hogy a II. számú szállítási szerződés nem kerülhetett 2013. szeptember 20-án megkötésre. Az alperes véleménye szerint a kelezések egymásnak ellentmondó volta azt is jelzi, hogy a felpereseknek 2013. szeptember 30-a előtt nem lehetett 1595 tonna gabonája a **TÁROLÓ**ban, mivel a szerződéskötésre valójában csak 2013. október 18-án került sor.

A II. számú szállítási szerződéssel összefüggésben az alperes hivatkozott arra is, hogy az annak mellékletét képező nyilatkozat szerint az áru tulajdonjoga csak akkor száll át a vevőre, amikor a vételár 100%-ban megjelenik az eladó **KFT1**. számláján.

A perben rendelkezésre álló adatok szerint ugyanakkor a vételárból közel 40 000 000 Ft csak 2013. október 30-án, kompenzáció révén került kiegyenlítésre, amelyből az a következtetés vonható le, hogy ezen időpont előtt az I. rendű felperes az áru tulajdonját bizonyosan nem szerezhette meg.

Az alperes véleménye szerint alaptalanul sérelmezték a felperesek a fellebbezésükben az elsőfokú bíróságnak a bizonyítékok beszerzésével, illetve értékelésével kapcsolatos eljárását is. Ezzel összefüggésben utaltak arra, hogy a peres eljárás során a felperesek által kihallgatni kért valamennyi tanú kihallgatásra került, amennyiben felkutathatóak voltak. A felperesek ugyanakkor nem kívánták a rendőrségi eljárás során már kihallgatott tanúk újbóli meghallgatását, ezért annak elmulasztására alappal nem hivatkozhatnak.

Az elsőfokú eljárás során sem a tárgyalási elv, sem a közvetlenség elve, sem a kérelemhez kötöttség elve nem sérült. Az elsőfokú bíróság a felperesek keresetéről döntött, azon nem terjeszkedett túl, kizárólag azzal kapcsolatos megállapításokat tett az ítéletében.

A bizonyítékok értékelése során az elsőfokú bíróság nem kötelező erejűként kezelte a rendőrségi eljárás során tett tanúvallomásokat, hanem csupán a rendelkezésére álló dokumentumok értelmezésénél használta fel azokat a mérlegelési jogkörében eljárva.

A felperesek fellebbezése nem megalapozott.

Az ítélet tábla megállapítása szerint az elsőfokú bíróság a peres felek jogvitájának megalapozott elbírálásához szükséges mértékben a tényállást feltárta, azt helyesen állapította meg és az így megállapított tényállásból helytálló jogi következtetéseket levonva, érdemben helyesen utasította el a felperesek keresetét.

A másodfokú eljárásban az ítélet tábla mindenekelőtt a felperesek részéről a fellebbezésben hivatkozott eljárási szabálysértéseket vizsgálta, annak eredményeként pedig azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a döntése meghozatala során sem a kérelemhez kötöttség elvét, sem a tárgyalási elvet, sem pedig a közvetlenség elvét nem sértette meg.

A kérelemhez kötöttség elvének kereteit az elsőfokú eljárásban a Pp. 3. §-ának (2) bekezdésébe és a Pp. 215. §-ába foglalt rendelkezések határozzák meg. E szabályok alapján pedig a kérelemhez kötöttség elve azt jelenti, hogy a bíróság a per során olyan kérdésben nem dönthet, amelyre vonatkozóan a felek nem terjesztettek elő kereseti kérelmet, ellenkérelmet, viszontkeresetet vagy más kérelmet.

A jelen esetben a felpereseknek mind az ingó kiadására, mind a pénzfizetésre irányuló kereseti kérelmei azon az állításon alapultak, hogy a büntetőeljárás során lefoglalt - és az alperesnek kiadni rendelt - gabona az ő tulajdonukat képezi. Az alperes ugyanakkor vitatta a felpereseknek ezt az állítását és az ellenkérelmében arra hivatkozott, hogy a bűnjelként lefoglalt gabonát - a tulajdonjoga alapján - jogszerűen adták ki részére.

A megjelölt tartalmú kereseti kérelem és ellenkérelem mellett pedig az elsőfokú bíróság akkor, amikor az ítélete indokolásában a gabona tulajdonjogára vonatkozóan tett megállapításokat, a felek részéről előterjesztett kérelmekről döntött, azokon nem terjeszkedett túl.

Az alperes a tulajdonjoga megállapítására irányuló viszontkereseti kérelmet valóban nem terjesztett elő, azonban erre sem indoka, sem jogi lehetősége nem is lett volna.

Annak következtében ugyanis, hogy a nyomozóhatóság a per tárgyát képező gabonát az alperes részére rendelte kiadni, az alperes pedig azt utóbb értékesítette, az alperesnek nem volt olyan joga, amelynek a felperesekkel szembeni megóvása érdekében a Pp. 123. §-a alapján a tulajdonjoga megállapítását kérhette volna a bíróságtól.

Ezzel összefüggésben az ítélet tábla hivatkozik arra a bíróságok által kialakított gyakorlatra is, amely szerint a keresettel szembeni védekezésként felhozható igény nem érvényesíthető önálló megállapítási keresetként (BDT2009.2143.).

A tárgyalási és a közvetlenség elveinek sérelmére vonatkozó felperesi hivatkozásokkal összefüggésben pedig az ítélet tábla arra mutat rá, hogy ezeknek az alapelvi szintű szabályoknak a megsértését abban az esetben lehetett volna megállapítani, ha az elsőfokú bíróság az ítéletét - akár részben - olyan bizonyítékokra (tanúvallomás, szakértői vélemény, okirat, stb.) alapítja, amelyet a tárgyaláson nem ismertetett, ezáltal pedig elzárta a feleket attól, hogy az adott bizonyítékokra vonatkozó észrevételeiket, nyilatkozataikat, indítványaikat megtehessek.

A jelen esetben azonban az elsőfokú bíróság a 2016. január 18-án megtartott tárgyaláson - a felperesek részéről sem vitatottan - ismertette a nyomozati eljárás iratait, amely iratokba a peres felek utóbb maguk is betekinthettek, azt teljeskörűen megismerhették.

Ennek megfelelően a felpereseknek is lehetőségük volt arra, hogy a nyomozati iratokból is megismert tanúvallomásokra észrevételt tegyenek, az azokkal kapcsolatos aggályukat kifejtse, továbbá, hogy indítványozzák a tanúknak a peres eljárásban történő ismételt kihallgatását.

A felperesek az elsőfokú eljárás során éltek is ezekkel a jogaikkal, az elsőfokú bíróság pedig azokat a tanúkat, akiknek idézhető címét a felperesek bejelentették, a peres eljárás során is kihallgatta, a vallomásaikat pedig a per során beszerzett egyéb bizonyítékokkal és a nyomozati eljárás során tett nyilatkozataikkal is összevetve, a meggyőződése szerint ítélte meg.

Tény, hogy a nyomozati eljárás során kihallgatott tanúk közül **L.A.** és **M.I.** kihallgatására a peres eljárásban már nem volt lehetőség, mivel az ő idézhető címüket a felperesek nem tudták bejelenteni. Ezt a körülményt azonban nyilvánvalóan a bizonyításra köteles felperesek terhére kellett értékelni, amelyre tekintettel a felperesek alaptalanul hivatkoztak a fellebbezésükben e két tanú ismételt, a peres eljárásban történő kihallgatásának elmaradása miatt őket ért joghátrányra.

A felperesek a nyomozati eljárás során tett tanúvallomásokkal összefüggésben a fellebbezésükben az elsőfokú bíróság ítéletét lényegében a bizonyítékok nem megfelelő mérlegelése és értékelése miatt támadták.

A bizonyítás eredményének mérlegelésére vonatkozó szabályok megsértéséről azonban csak akkor lehet szó, ha a bíróság által megállapított tényállás ellentétes az iratok tartalmával, illetőleg a bíróság a bizonyítékok egybevetése és összességükben való értékelése során okszerűtlen, logikai ellentmondást tartalmazó következtetésekre jut, vagy elmulasztja a bizonyítékok értékelésével összefüggő indokolási kötelezettségének a teljesítését.

A Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében rögzített, a bizonyítékok szabad mérlegelésének elve alapján ugyanis a bíróság mérlegelése egyrészt kiterjed az egyes bizonyítékok bizonyító erejének megállapítására, másrészt a bizonyítékoknak és a felek, valamint a per egyéb résztvevői magatartásának egybevetésére és a maguk összességében való értékelésére.

Az ítélet tábla megállapítása szerint az adott esetben az elsőfokú bíróság a tényállást a rendelkezésre álló bizonyítékok okszerű, ellentmondástól mentes mérlegelése alapján, az indokolási kötelezettségét maradéktalanul betartva, jogszabálysértés nélkül állapította meg, ezért annak a bizonyítékok felülmérlegelésével történő, eltérő megállapítására a másodfokú eljárásban jogszerűen nem kerülhetett sor (BH2006.403.).

A bizonyítékok értékelésével összefüggésben az ítélet tábla rámutat arra is, hogy a per során a felpereseknek nem azt kellett bizonyítaniuk, hogy volt a **TÁROLÓ**ban olyan búza, amely az ő tulajdonukat képezte, hanem azt, hogy a **TÁROLÓ** 8-as, 9-es és 11-es celláiban tárolt, bűnjelként lefoglalt gabona képezte az ő tulajdonukat. Ezt pedig sem a fellebbezésük 7-8. oldalán felsorolt okiratok, sem az eljárás során kihallgatott tanúk vallomásai alapján nem lehetett kétséget kizáróan megállapítani. Ezzel szemben az iratokhoz csatolt silórajzok, valamint a **TÁROLÓ**T üzemeltető **KFT2.** vezetőinek és alkalmazottainak tanúvallomása alapján azt lehetett megállapítani, hogy a malom 8-as, 9-es és 11-es celláiba az **KFT1.** által az alperestől megvásárolt búza került beszállításra, amelynek tulajdonjogát a felperesek a keresetlevélben megjelölt szerződésekkel nem szerezték meg, illetőleg nem szerezhették meg.

Az I. számú szállítási szerződéssel összefüggésben az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az már készleten lévő búzára vonatkozott, ezért e szerződéssel a II. rendű felperes az alperes által utóbb a malomba beszállított gabona tulajdonjogát nem szerezhette meg.

Az **KFT3.**-tól a IV. számú szállítási szerződéssel megvásárolt 250 tonna búza a silórajzokon külön tételként nem szerepelt és a perben rendelkezésre álló egyéb bizonyítékok alapján sem lehetett azt megállapítani, hogy ez az árumennyiség is a 8-as, 9-es, illetve 11-es cellákba került betárolásra, ezáltal pedig részét képezte volna annak az árumennyiségnek, amelyet a nyomozóhatóság 2013. október 31-én lefoglalt.

A II. számú szállítási szerződés - elméletileg - vonatkozhatott az alperes által a 8-as, 9-es és 11-es cellákba beszállított búzára, mivel azon az **KFT1.** - az alperes tulajdonjog-fenntartása hiányában - tulajdont szerzett, ezáltal pedig ezt az árumennyiséget eladhatta az I. rendű felperesnek.

A II. számú szállítási szerződéssel összefüggésben a felperesek alaptalanul támadták a fellebbezésükben az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását, hogy a szerződés nem az okiraton feltüntetett időpontban jött létre.

A keresetük elbírálása szempontjából ugyanis ennek a megállapításnak nem volt relevanciája, hiszen az elsőfokú bíróság utóbb maga is azt állapította meg, hogy a II. számú szállítási szerződés akár szeptember 20-án, akár október 18-án jött létre, annak tárgya lehetett az alperes által az **KFT1.**-nek értékesített gabona, figyelemmel arra, hogy az alperesnek a tulajdonjog-fenntartására vonatkozó hivatkozását a bíróság alaptalannak találta.

Az I. rendű felperes tulajdonszerzésének megállapításához azonban az is szükséges lett volna, hogy a felperesek a szerződés tárgyát képező árumennyiség birtokba vételét (rendelkezési jog megszerzését) bizonyítsák.

Ezzel összefüggésben pedig az elsőfokú bíróság ugyancsak a rendelkezésére állt bizonyítékok okszerű, ellentmondásoktól mentes értékelése és mérlegelése alapján állapította meg, hogy a felperesek a II. számú szállítási szerződéssel megvásárolt búza birtokba vételét (a rendelkezési joguk fennállását) nem bizonyították, ezért az I. rendű felperes tulajdonszerzését ezen árumennyiség tekintetében sem lehetett megállapítani.

A birtokba vétellel összefüggésben alaptalanul hivatkoztak a felperesek a fellebbezésükben arra, hogy az elsőfokú bíróság ítélete etekintetben ellentmondó megállapításokat tartalmazott. Az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása ugyanis, hogy a felperesek tulajdonosként és birtokosként viselkedtek, a **KFT6.** és a **ZRT1.** felé tett nyilatkozataikra vonatkozott, amely nyilatkozatok azonban a búza feletti tényleges rendelkezési joguk fennállását nem igazolták. (Ezeket a nyilatkozatokat a felperesek nem tulajdonosként is jogszerűen megtehették.)

A fellebbezésben előadottakra tekintettel az ítéletábra a következők kiemelését tartotta még szükségesnek:

Az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy az alperes által beszállított búzához más, ismeretlen eredetű búza is keveredhetett, nem cáfolja azt a másik megállapítását, amely szerint az alperes által beszállított búza a 8-as, 9-es és 11-es cellákba elkülönítetten került betárolásra.

A beszállított mennyiségek és a tárolóban elhelyezett mennyiségek közötti eltérésnek abban az esetben lett volna relevanciája, ha a felperesek azt bizonyítják, hogy a különbözetet az általuk megvásárolt és a tulajdonukat képező árumennyiség teszi ki, amelyet azonban a per során nem bizonyítottak.

A 2013. szeptember 24-e és szeptember 30-a közötti esetleges kitárolással kapcsolatban az elsőfokú bíróság abban az esetben lett volna köteles a tényállást feltárni, ha erre vonatkozóan a felperesek konkrét tényállítást tesznek. Ennek hiányában azonban az elsőfokú bíróság a tényállás ebben a körben történő feltárásának elmulasztásával eljárási szabálysértést nem követett el.

Nem követett el eljárási szabálysértést az elsőfokú bíróság azzal sem, hogy a tulajdonjog fenntartásra vonatkozó alperesi hivatkozás alaptalanságának megállapítását követően annak okait a továbbiakban nem vizsgálta.

A felpereseknek ugyanis olyan konkrét tényállítása vagy jogi érvelése nem volt, amely ebben a körben a tényállás további tisztázását szükségessé tette volna.

Alaptalanul sérelmezték a felperesek az elsőfokú bíróságnak azt a megállapítását is, amely szerint az alperes felelősségét csupán a részére ténylegesen kiadott árumennyiség tekintetében lehetett vizsgálni.

A felperesek keresete elsődlegesen ingók kiadására, másodlagosan pedig a kiadni elmulasztott gabona ellenértékének megfizetésére irányult, amely kereseti kérelmek jogalapjaként a felperesek a régi Ptk. 379. §-át, valamint a 118. §-ának (1) bekezdését jelölték meg.

A felperesek tehát valamennyi kereseti kérelmüket a tulajdonjogukra alapították, kártérítési jellegű követelésük pedig az alperessel szemben nem volt.

A tulajdonjogukra alapítottn pedig a felperesek kizárólag azon árumennyiség tekintetében léphettek fel az alperessel szemben, amely az alperes részére ténylegesen kiadásra került.

Mindezekre tekintettel az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az eredménytelen fellebbezést előterjesztő felperesek a jogi képviselőik ügyvédi munkadíjából és az általuk megfizetett fellebbezési eljárási illetékből eredő, saját másodfokú perköltségeiket a Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján maguk kötelesek viselni.

Kötelesek továbbá megtéríteni az alperesnek a jogi képviselője ügyvédi munkadíjából eredő másodfokú perköltségét, amelynek összegét az ítéletábla - a felperesek részéről az alperessel szemben érvényesített egyes követelések összegének alapulvétele mellett - a Pp. 79. §-ának (1) bekezdése és 82. §-ának (2) bekezdése alapján hivatalból határozta meg „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. §-ának (1), (2), (5) és (6) bekezdéseiben, valamint a 4/A. §-ban foglaltak figyelembevételével.

Debrecen, 2017. szeptember 28.

Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. a tanács elnöke, Dr. Szűcs Lajos s.k. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -